

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred **eno kruno** za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvo. „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Okoli po svetu.

Zadnje nedeljo dne 30. sept. je bil v Celju ustanovni shod liberalne stranke za Štajersko. Stranka se imenuje „narodna“ stranka. Ime „napredna“ in „čista“ se je odlonilo, ker je že preveč na slabem glasu, oziroma preveč osmešeno. Kakor se je dalo soditi po udeležencih pri ustanovnem shodu, bo to stranka štajerskih slovenskih frakarjev in žal — nekaterih liberalnih učiteljev. List, katerega bo stranka izdajala, se bo imenoval „Narodni list“. Vse, kar je na slovenskem štajerskem manj ali bolj liberalnega, bo se oklenilo polagoma organiziranih „čistih“. Če se frakarji organizirajo, treba je tudi naše ljudstvo in njegove prijatelje organizirati ter stopiti v boj za ljudske pravice in zahteve. Proti narodni frakarski stranki na dan z narodno ljudsko stranko!

Jugoslovanski državni poslanci so imeli na Dunaju posvetovanje ter so sklenili vkljub vsem napadom slej kakor prej skrbeti, da se popravi krivica, ki se je v volilnem odseku od Nemcev prizadajala koroškim in štajerskim Slovincem.

Kmalu bo razprava o volilni preosnovi v volilnem odseku rešena in potem pride cela zadeva v državno zbornico. Ob novem letu

pa bo državni zbor razpuščen in prve mesece prihodnjega leta bodo volitve po novem volilnem redu.

V Trstu je bil slovenski političen shod, na katerem se je hotelo povzdigniti glas tudi za koroške Slovence, ker so pri volilni preosnovi tako prikrajšani. Toda shod je pokazal, da se liberalnim Slovincem ne gre toliko za koroške Slovence, ampak za boj proti katoliškim strankam in možem. Kajti na shodu se niso toliko ogorčevali nad krivico, storjeno koroškim Slovincem, ampak zmerjali so katoliške može z besedami, „katoliški faloti“. Tako slovenski liberalci rešujejo narod in kažejo svetu svojo veliko omiko!

Avstrijska in ogrska deželna bramba bosta dobili svojo topničarstvo, svoje kanone. Na ogrskem listi te novice ne pozdravljajo z veseljem, ampak pravijo, naj dajo lačnemu ljudstvu rajši kruha nego kanonov. Mi smo glede avstrijskih kanonov istega mnenja.

V Zagrebu je bila letos velika gospodarska razstava. Listi hvalijo to razstavo in pripomnijo, da so na njej zastopani bolj vlastelini, ne pa toliko priprosti zemljaki. Najbolje je uspela živinska razstava, zakaj v živinoreji je dosegel hrvaški kmet že svojega vlastelina. Nagrad v denarju se je kmetom razdelilo do 20.000 K.

Na Ruskem se zopet pripravlja revolucija. Na tisoče revolucionarnih listin, ki se tiskajo v Ženovi in Curihu, vtihotapijo dan za dnem na Rusko. V teh listinah stoji, da dobi tisti, ki umori carja, 65.000 rubljev nagrade, a kdor umori prestolonaslednika, polovico te svote. Ta oglaš končuje: „Bodi prepričan, da ti bo izplačana omenjena svota dan po izvršitvi slavnega čina. Če umrješ, dobe v treh dneh to svoto tvoji sorodniki. Oprosti nas carsva in sužnjosti in Rusija te bo blagoslavljala!“ Kdo bo izplačal, to ne stoji v listini.

O sultanu zopet pišejo, da je njegovo stanje zelo opasno. Prof. Bergmann je orderil operacijo, a sultan ga je zavrnil, češ, da mu je ljubša skorajšnja smrt, kakor operacija.

„Ljudska knjižnica“.

Slovinci smo imeli, odkar smo se narodno vzbudili, že nekaj „ljudskih knjižnic“, „narodnih bibliotek“, „slovenskih knjižnic“, tudi „klasja iz domačih in tujih logov“ itd., pa vse te zbirke so prej ali slej prenehale. Sedaj začenjamo v naši kršč.-socialni organizaciji novo književno podjetje. Kaj namerava naša „Ljudska knjižnica“? Ali tudi njo čaka nagla smrt, kakor prejšnja

Žgoči hlebec.

Stari kovač Miha že dolgo ni mogel več v kovačnici vzdigovati kladiva, niti kakih drugih težkih del oskrbovati, le po hiši je še sem ter tja hodil ter pogledaval, če je vse v redu. Hišo in posestvo je bil že zdavnaj izročil svojemu sinu, ki je vrlo dobro gospodaril. Če se je pa tudi na Miha vse postaralo, vendar šaljiv bil je še vedno. Kar drugi niso mogli doseči z jezo in prepiranjem, dovršil je on s šalo. Povsodi je imel svoje oči, ter skrbel za red v hiši. Marsikaterega posla, ki mu ni bil po volji, bodisi glede poštenosti ali vedenja, poboljšal je on s šalo.

Nekoč je porednežu prav izvrstno v spomin vtisnil sedmo božjo zapoved. Čeponov Janjče je imel svojo bajtico konec vasi, kjer je prebival s svojo družino. Druzega premoženja ni imel. Živel se je s tem, da je hodil dninarit. Tega si je nekoč zbral stari Miha, da bi mu spekel kruh, ker on ni mogel več peči, sin je bil pa z doma. Seveda Miha ni prav zaupal Janjčetu, ker za prav poštenega ta ni veljal v vasi. Sicer ne smemo misliti, da je Janjče morebiti ljudi napadal in jim kradel, kar je pri njih dobil; Bog varuj! Le kaj čisto majh-

nega je včasih storil, kar drugim ni bilo všeč. Tako se je Janjčetu zdel grajščinski lovec prezloben, ker je zajcem pasti nastavljal. Zato je on mislil, da jih more rešiti in potem jih doma tako skriti, da bi se jim zopet kaj takega ne primerilo. To se mu ni zdelo nič posebno napačnega. In če je včasih kako zelnato glavo vzel mimo grede s kake njive in jo potem doma pojedel, kakor bi bila zrastle na njegovi njivi, kaj če to biti? In če je šel pomoči pogledat v gozd, če ni morebiti kdo kaj drv pripravil, da jih znosi domov, kaj se hoče, saj tudi on kuha! Kadar je bil krompir goden, moral se je tudi prepričati, kje imajo boljšega in zato je jemal z vsake njive, kjer je hodil mimo, dva ali tri krompirje, da je potem poskušal doma, kateri kmet ima boljšega. — To so bile misli, ki so staremu kovaču rojile po glavi, ko si je izbiral peka. Rad bi bil izbral koga družega, toda ker ni bilo v bližini nikogar, moral je vzeti Janjčeta. Janjče je seveda rad prevzel to ponudbo. Urno se je kakor izučeni pek lotil dela in skoro celi dan je imel dosti opravila s peko. Tudi pri tem svojem poslu je premišljeval, kako bi se moglo kaj odnesti. Prepričan je bil, da stari Miha dobro ve, koliko mora kruh

tehtati, zato se mu ni nič kaj pametno zdelo, kar tebi nič, meni nič vzeti moke. Ali nekaj mora tudi on dobiti, to je sklenil v svoji modri glavi. Dolgo je tuhtal in naposled jo je iztuhtal. Misli si je: no saj prav tako natanko tudi ne bode tehtal stari vsacega hleba, in če jaz od vsakega hleba vzamem nekoliko testa in sebi spečem hlebček, se mu o tem še sanjalo ne bode. Rečeno, storjeno. Hlebček bil je takoj zgneten, potem brž v peč z njim, da bode prej pečen, kakor drugi hlebi in da ga potem ne bodo videli posli, ko pridejo pomagat hlebe iz peči dovat. Vse mu je iz začetka šlo po sreči. Ko pa je pečeni hlebček vzel iz peči in ga hitro, ker je bil zelo vroč, iz jedne roke v drugo metal, zasliši stopinje. Janjče je takoj čutil, da se bliža stari Miha. Malo se prestraši, a ker je bil že večkrat v takih neprilikah, hitro dene hlebček za srajco in hodi sem in tja. Stari kovač je prišel k Janjčetu in je takoj videl, da ni vse tako, kakor bi moralo biti. Vendar govoril je, kakor bi čisto nič ne bil zapazil. „No, ali bo že kmalu kruh pečen?“ ga vpraša. „Da“, odvrne naglo Janjče in se obrne v stran, ter popravi hlebček za pasom, ki ga je grozno pekel. Miha je to zapazil in takoj vedel, kaj je,

enaka podjetja? Kako jo bo sprejelo slovensko ljudstvo?

Naša „Ljudska knjižnica“ ni nastala iz dobičkaželjnosti (treba je le pogledati cenol), ampak se je rodila iz žive potrebe. Vsi trije slovenski katoliški shodi so povdarjali, koliko važnosti so knjižnice v naših društvih, a kako hitro so vse knjige prebrane, novih pripravnih pa ni. Tu bo naša „Ljudska knjižnica“ zastavila svoje delo. Te-le tri lastnosti bo imela „Ljudska knjižnica“:

Prinašala bo vseskozi zanimivo berivo; krščanstvu sovražnega, izpodtakljivega ne bo nič sprejela v svoje predale;

z lično obliko bo združevala najnižjo ceno.

Na videz si je začrtala ozke meje; v resnici pa bo vodila svoje čitatelje širom sveta ter jih v prijetni obliki seznanjala z življenjem in trpljenjem tujih narodov v sedanjosti in preteklosti. Pisatelji naši in tuji so napisali toliko lepega, čistega, nmetniško dovršenega, da nam ni treba segati po umazanem berivu, ki draži samo radovednost in kuži domišljijo mladine.

V lepi obliki bistroritglavo, blaziti srce, krepiti voljo, to namerava „Ljudska knjižnica“. S temi cilji bo pa tudi najbolje pospeševala pravo omiko Slovencev.

In tako trdno upamo, da bo „Ljudska knjižnica“ v vsaki hiši in da njeni snopiči ne bodo ležali nerazrezani po policah, ampak da se bodo z veseljem prebirali in potera skrbno hranili v domači, družinski knjižnici, ki naj bi jo imela vsaka družina.

Prvi zvezek (št. 1.) prinaša povest „Zamenje štirih“. Angleški pisatelj A. Conan Doyle. S pisateljevim dovoljenjem poslovenil B. D. N. T.

Da se olajša nakup knjižnice, bomo izdajali to v sešitkih po skrajno nizki ceni 20 v; vsak sešitek je proračunan na tri tiskovne pole, to je 48 strani; storiti hočemo torej vse, da ponudimo širšemu ljudstvu za mal denar nekaj koristnega in zanimivega.

Kdor se hoče naročiti na to velevažno in potrebno pripovedno zbirko, ali pa želi dobiti prvi sešitek na ogled, naj blagovoli naznaniti svoj naslov „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani.

vendar ni hotel nič reči, ampak hotel je tata spokoriti. Jančec bi bil najraje videl, da bi Miha takoj odšel, ali ta je stal pred njim kakor prabit. Začel je govoriti o vremenu, o letini in še o mnogih drugih stvareh. Jančeta je pekel hlebec, da mu je kar pot stopal na čelo. Vedno si ga je popravljal ali nič ni bilo bolje. Miha je vse to videl in komaj je zadrževal smeh. Ali ko Miha le ni hotel oditi in je zopet nekaj novega začel pripovedovati, Jančec ni mogel prestajati več bolečin, ki mu jih je prizadeval hlebček. Ves obupen ga potegne izza srajca rekoč: „Ne morem več strpeti, četudi hlebec vidite!“ Miha bi bil kmalu samega smehu počil. Tako spokorjenega Jančeta še ni videl v svojem življenju. Ali on je hotel, da bi se Jančec poboljšal, zato mu je rekel, da ga noče sodniti naznaniti, tudi ga ne za tatu razglasiti, ali opomniti ga hoče, kakšna kazen zadene človeka, ako nepošteno dela. Vroč

Kako se voli občinski odbor.

Da so se v slednjem času morale opetovano razveljaviti volitve občinskih odborov, je temu največ vzrok, ker se niso s potrebno skrbljivostjo vpoštevale določbe občinskega volilnega reda, posebno pa predpisi o pripravah za volitev.

Vsled tega prinašamo danes pregledno sliko občinskega volilnega reda, kakor ga je razglasilo c. kr. okrajno glavarstvo v Mariboru v svojem uradnem listu.

A. O pripravi za volitev in pritožnem (reklamacijskem) postopanju.

1. Imenik volilcev. — Občinski predstojnik mora pred vsem skrbeti, da se razpiše nova volitev občinskega odbora šest tednov pred detoklo volilno dobo. V ta namen mora sestaviti imenik, v katerega je vpisati vse občane, kateri imajo pravico voliti, in sicer tako, da postavi najprvo tistega, kateremu je v občini največ direktnega davka na leto predpisanega, za njim pa vse druge tako zvrsti, da sledi vedno občan z nižjim direktnim davkom; poleg vsakega imena mora se zapisati znesek njegovega davka. Če dva ali več volilcev plačuje po enako davka, razvrstijo jih je po abecednem redu. Na koncu tega imenika se mora vsak letni davek sešteti in znesek zapisati.

Omeniti je, da je v § 1. pod točko 2. in 3. občinskega volilnega reda navedene osebe, kakor duhovnike, uradnike, častnike v pokoju, odvetnike, biležnike (notarje), učitelje, častne občane itd. (viriliste), ako ne plačujejo direktnega davka, prijaviti pri treh volilnih razredih koncem III., pri dveh pa koncem II. volilnega razreda. Ako pa plačujejo direktni davek, tedaj jih je po njih davčnem znesku uvrstiti. Samo ob sebi se razume, da jih je tedaj le enkrat vpisati v imenik volilcev.

Občinskim predstojništvom je na prosto voljo dano, da naprosijo dotični davkarski urad proti mali odškodnini za sestavo tega imenika, ali da si ga pri davčnem uradu pod vodstvom davčnega uradnika sami sestavijo.

2. Sestava volilnih razredov. — Ko je ta imenik volilcev dogotovljen, napraviti je volilne razrede. Redno se napravijo trije volilni razredi; dva volilna razreda smeta se napraviti le izjemoma in sicer le tedaj, kadar bi v kaki občini bilo le malo volilcev in med njimi po davkih malo

hlebec ga je že zvonaj tako ožgal, da bode dolgo nosil znamenje na telesu, kako ga mora žgati še le slaba vest, če se ne očisti greha. In kdor se ga ne očisti, trpel bode še hujše kazni, žgalo ga bode v večnosti še bolj, kakor je to sedaj poskusil. Tako je govoril stari kovač Miha Jančetu in mu naposled podaril oni osodepolni hlebec. Jančec je še dolgo imel opeklino, in prav ta bridka poskušnja in lep nauk gospodarjev sta ga privedla do sklepa, da največ velja mož pošteni, ki nikoli ne pride v tako sitne nečastne zadrege. — Zajci v gozdu, zelne glave na tuji njivi in krompir v sosedovi zemlji so imeli mir pred Jančetom. Ni jih več potreboval. Dovolj mu je za potrebo zrastle na lastnem svetu, katerega je bajti prikupil s svojo pridnostjo in poštenostjo. — To dogodbo pa je še v svoji starosti rad pripovedoval domačim, ko jih je opominjeval, naj bodo pošteni in delavni!

razložka. Odločbo o tem ima okrajno glavarstvo in se je torej v slučaju potrebe obrniti do tega oblastva.

Da se napravijo volilni razredi, se razdeli znesek vsega v imeniku volilcev seštetega davka na tri, oziroma dva enaka dela.

Volilci, ki po vrsti, kakor jo kaže navedeni imenik, plačujejo prvo tretjino vsega davka, spadajo v prvi razred, oni, ki plačujejo drugo tretjino tega zneska, v drugi, vsi ostali volilci pa v tretji volilni razred.

Če se napravita samo dva volilna razreda, spadajo tisti volilci, kateri po tekoči številki navedenega imenika plačujejo polovico vsega davka, v prvi, vsi drugi volilci pa v drugi volilni razred.

Ko bi prvi volilni razred ne imel vsaj dvakrat toliko volilcev, kolikor mora izvoliti odbornikov in namestnikov, se mora ta volilni razred do tega števila dopolniti iz tistih volilcev, kateri so v imeniku po davkih prvi za njimi.

Davek, kar ga po tej dopolnitvi plačujejo vsi v prvi volilni razred postavljeni davkoplačevalci skupaj, odšteje se od svote vsega davka in ostanek se razdeli na dve polovici. Tisti volilci, kateri plačujejo prvo polovico tega ostanka, pridejo v drugi, vsi ostali pa v tretji volilni razred.

Če se napravita samo dva volilna razreda, spadajo v drugi volilni razred vsi volilci, kolikor jih ostane po dopolnitvi prvega volilnega razreda.

Kedar se pri sestavljanju volilnih razredov znesek vsega davka ne da razdeliti drugače, kakor tako, da se mora kacega volilca davek deliti, vpisati se ima tak volilec v tisti volilni razred, kamor pripada večji del njegovega davka.

Število odbornikov in namestnikov, kolikor jih je treba izvoliti, razdeliti je tako, da jih pride na vsak volilni razred po enoliku. Kakor je znano, šteje občinski odbor po občinah, kjer je manj kakor 100 volilcev po 9 ali 8 odbornikov, po 9 odbornikov, če so trije, po 8 odbornikov, če sta dva volilna razreda; po občinah, kjer je po 100—300 volilcev po 12, kjer je po 301—600 volilcev po 18, kjer je po 601 do 1000 volilcev 24 in kjer je več kakor 1000 volilcev po 30 odbornikov.

Število namestnikov mora biti vedno polovica manjše kakor občinskih odbornikov.

Če se število namestnikov ne da deliti s številom volilnih razredov, zvišati ga je v tisto najbližje število, katero se da tako deliti.

3. Imenik volilcev. — Ko so se sestavili volilni razredi, sestaviti ima občinski predstojnik za vsak volilni razred poseben imenik volilcev.

4. Razgrnitev imenikov in razglas o njih. — Imeniki volilcev morajo najmanje skozi štiri tedne pred volitvijo biti v občini razgrnjeni vsakemu na pregled in se mora to v občini razglasiti z oznami, nabitimi na javnih (očitnih) mestih, ter se mora določiti neprestopni rok osmih dni za ugovore zoper te imenike.

Razglase je povsod na tistih javnih mestih nabiti, kjer se navadno nabijajo občinsko-uradni razglasi in morajo nabiti ostati ves čas, v katerem so imeniki volilcev razgrnjeni, torej najmanje 4 tedne. Sploh je skrbeti, da se razgrnitev imenikov volilcev kar najširje med občani razglasi in da se razglasi nabijejo na lahko vidnih mestih.

Na razglas je natančno zapisati dan, katerega se je nabil, in dan, katerega se sname.

5. Reklamacijske (prizivno) postopanje. — Reklamacijska komisija, katera se mora na vsak način izvoliti in ki obstoji iz občinskega predstojnika kot predsednika in iz štirih občinskih zastopnikov (odbornikov), katere izvoli občinski odbor, razsojuje o ugovorih, ki so se o pravem času vložili, najkasneje v treh dnevih in popravi takoj, kar prevede, da ni bilo prav.

Če se zahtevani popravek ne dovoli, more se vložiti priziv na okrajno glavarstvo. Ta priziv se mora v treh dneh po obveščanju, da se je ugovor zavrnil, podati reklamacijski komisiji, katera ga mora brez odloga predložiti okrajnemu glavarstvu. Zoper razsodilo okrajnega glavarstva ni dopuščena nadaljni priziv.

O poslovanju in razsodilih reklamacijske komisije je spisati zapisnik, katerega morajo vsi člani komisije podpisati in katerega je potem volilnemu zapisu priložiti.

Posebno se še poudarja, da se zadnjih osem dni pred volitvijo imeniki volilcev ne smejo nič več premarjati.

6. Razglas volitve. — Občinski predstojnik oznaniti ima volitev vsaj 14 dni, predno se začne, tako, da nabije oznanilo (razglas) na javnem mestu, ter v njem pové, kje, kateri dan in ob kateri uri da se ima zbrati vsak volilni razred in po koliko občinskih odbornikov in namestnikov da ima vsak izvoliti. Ob enem se mora to okrajnemu glavarstvu naznaniti.

Tu je še omeniti, da je nedopustno, nastaviti za volitev posameznih volilnih razredov končne ure. Na volilnem razglasu ne sme torej nikdar stati: „III. volilni razred voli od 9. do 10. ure, II. od 10. do 11. ure itd.“, ampak: „III. volilni razred se zbere ob 9. uri, II. ob 10. uri itd.“

Glede načina, kako da je na javnem mestu nabiti ta razglas, ki mora najmanj 14 dni nabit ostati, kažejo določbe v 4. točki.

Na razglas je natančno zapisati dan, katerega se je nabil in dan, katerega se sname.

B. O volitvi sami.

1. Volilna komisija. — Volitev vodi volilna komisija, ki sestoji iz občinskega predstojnika ali kakenga občinskega svetovaleca kot predsednika in iz štirih, po občinskem predstojniku kot zaupni možje poklicanih občanov, kateri se smejo voliti.

2. Pravni pouk volilcem. — Preden se volitev, ki je javna, začne, mora predsednik volilne komisije zbrane volilce opomniti na to, kar §§ 9.—11. občinskega volilnega reda govore o lastnostih, katere so potrebne izvoljencu, jim razložiti, kako se glasuje in kako glasovi štejejo ter jih pozvati, da volijo po svojem prostem prepričanju in brez vsakega samopridnega namena tako, kakor se jim po najboljši vednosti in vesti vidi, da bode za občino najboljše.

3. Glasovanje. — Volilni razredi se imajo, kakor je znano, zbirati posebej vsak za se. Najprej voli tretji, a za njim drugi in naposled prvi volilni razred. Glasovanje se prične tako, da udje volilne komisije, kateri imajo v dotičnem volilnem razredu volilno pravico, oddajo prvi svoje glasove.

Potem kliče eden članov (udov) volilne komisije volilce po vrsti, kakor so razpisani v imeniku volilcev, da oddajo svoj glas. Tisti volilci, ki pridejo v volilni zbor potem, ko so bili že po imenu poklicani, glasujejo še le potem, ko se je že ves imenik prebral in se morajo zaradi tega zgledati pri volilni komisiji.

Glasuje se ustmeno. Vsak volilec mora torej moč, katere želi, da naj bodo odborniki ali namestniki, imenovati, a samo v tolikem številu, kolikor ima volilni razred, h kateremu spada, voliti odbornikov in namestnikov. K temu še pripomni, da more volilec voliti izmed vseh občanov, kateri se smejo voliti, in ni torej treba voliti samo izmed volilcev dotičnega volilnega razreda.

4. Glasovnice in priglednice. — Jako važno za vsako volitev je, da se skrbno vpisuje v glasovnico in priglednico. Glasovnica ima razpredel (rubriko) za volilcevo ime in poleg njegovega imena primerno število razpredelov za odbornike in namestnike, katere je voliti. Ko odda volilec svoj glas, zapisati je takoj v pričo volilca njegovo ime in imena izvoljenih v dotične razpredle. Ob enem se imena izvoljenih vpišejo v priglednico. Priglednica ima razpredel za ime izvoljenega in poleg razpredel za število glasov, katere je izvoljeni dobil.

Glasove je v priglednico vpisovati po tekočih številkah (1, 2, 3, 4...) in ne s črtami.

V glasovnico in priglednico vpisuje po eden član volilne komisije.

5. Konec glasevanja in štetje glasov. — Ko so vsi pričujoči volilci dotičnega volilnega razreda svoje glasove oddali, naznaniti mora predsednik volilne komisije, da je glasovanje končano. Volilna komisija mora potem takoj glasove po obeh glasovnicah primerjati in zmote, če bi se take pripetile, popraviti, potem glasovnici primerjati in šteti glasove.

6. Kdo je izvoljen. — V vsakem volilnem razredu so za odbornike izvoljeni tisti, kateri so med možmi, voljenimi za odbornike, dobili največ glasov in za namestnike tisti, kateri so med možmi, voljenimi za namestnike, dobili največ glasov. (Relativna večina).

Ko bi po enoliko glasov dobilo več mož, kakor ima volilni razred odbornikov ali namestnikov izvoliti, razsodi žreb, kateri izmed njih ostane za odbornika ali namestnika. — Če je kdo že v enem volilnem razredu izvoljen za odbornika, pa dobi v razredih, ki volijo pozneje, tudi glasove, se ti glasovi ne smejo šteti. Na to je volilec pri glasovanju opozoriti.

Če pa koga, ki je že izvoljen za namestnika, izvoli pozneje kak volilni razred za odbornika, pride za namestnika na njegovo mesto tisti, kateri je dobil v dotičnem volilnem razredu za njim največ glasov.

7. Razglas volitve. — Ko so se v dotičnem volilnem razredu glasovi prešteli in je izid volitve znan, je takoj v volilni sobi nabiti razglas, ki naznanja izid volitve.

Na to se ob določeni uri prične volitev v volilnem razredu, ki pride za tem.

8. Konec volitve. — Kedar je volitev dovršena v vseh volilnih razredih, skleniti se mora volitveni zapisnik, v kojega je tudi vpisati vsa razsodila volilne komisije, in ga imajo vsi člani volilne komisije podpisati.

Občinski predstojnik ima ta zapisnik in vse druge volilne spise skrbno shraniti.

9. Razglasitev izida volitev v vseh razredih in naznanilo okrajnemu glavarstvu. — Občinski predstojnik ima potem razglasiti izid volitev v vseh razredih in ga naznaniti tudi okrajnemu glavarstvu. V dotičnem oznanilu prijaviti je imena vseh, v posameznih volilnih razredih izvoljenih odbornikov in namestnikov.

C. Ugovori zoper volitev.

Ugovore zoper postopanje pri volitvi oddati je v neprestopnem roku osmih dni po končani celi volitvi, t. j. po končani volitvi vseh razredov občinskemu predstojniku in ne, kar se večkrat dogaja, okrajnemu glavarstvu.

Občinski predstojnik mora ugovore z vsemi volilnimi spisi in če treba, s poročilom o temeljitosti ugovorov vred predložiti naravnost c. kr. namestništvu v Gradcu.

Spomini z romanja v Rim.

Piše kmet iz mariborske okolice.

(Konec.)

Od Korznega trga grem kakih 50 korakov in stojim pred krasnim rotovžem (municipio), ki je ob enem deželni dvorec mesta Trst z okolico. Rotovž je zelo razkošno zidan, ima krasen stolp z uro, na katero tolčeta Jakec in Mihec, kakor jih šaljivci imenujejo.

Pred rotovžem je lep park tik ob morju, iz katerega je lep razgled na Jadransko morje, ki je bilo nekdanj slovaško. Če opazujemo morje v bližini, se nam zdi, da stoji, ali če ga gledamo iz daljave, vidimo razločno, da morje vedno teče kakor kaka velika reka. Morje ni nikdar mirno, vsakih 6 ur raste, drugih 6 ur zopet pada in tako vedno naprej. Po morju sem videl jadralni premnogo vsakovrstnih ladij, jadernic, parnikov in čolničev. Grozen strah je na morju ob času hude burje. Koliko tisoč in tisoč ljudi vsako leto v morju vtone, ve sam Bog! Da si ogledam pristanišče, grem ob morju nazaj te grede pogledam na ribji trg (pescaria), kateri je ves pokrit. Kdor teh različnih rib sam ne vidi, si ne more predstavljati vse te golazni.

Nekatere so tako grde, da se mi je studilo. Majhne ribe so po ceni, velike sekajo kakor teleta in so dražje kot govedina. Sodel sem, da ubogi istrski Slovenci ribe lovijo in so v vedni nevarnosti, največji dobiček pa imajo laški mesarji-prodajalci. Ne daleč od tega trga je velikansko skladišče, kjer ladje izkladajo in nakladajo blago. Pri vhodu stoji finančni stražnik in izvršuje carinski posel. Za izkladanje in nakladanje blaga na ladje in iz ladij v skladišče so velikanske dvigalnice, katerih edna vzdigne do 2000 kg.

Po celem skladišču so položene železniške šine, da vozove od železnice kar v skladišče peljejo, kjer se blago nabašuje ali izbašuje. Delavcev je mnogo, pa iz lice jim vidi, da v prahu in trdem delu, posebno valed težke noše mnogo trpijo. Žal, da je mnogo teh trpinov Kranjcev.

Da še pogledam znamenitejša poslopja, grem na glavni trg k rotovžu. Na vzhodni strani stoji lepa palača parobrodne družbe „Lloyd“, katero ima mnogo parobrodov, da ž njimi vzdržuje trgovske zveze s tujimi državami in drugimi deli sveta. Zato dobiva od naše države mnogo milijonov podpore. Na severni strani glavnega trga, ka-

kih 20 korakov, je lepo gledališče, imenovano po njenem znanem začetniku, Teatro Giuseppe Verdi.

Na južni strani trgu „piazza lipsia“ je državna gimnazija, na severni pa znana trgovska šola. Na tem trgu je v stari palači c. kr. okrajna in deželna sodnija.

Po celem mestu vozi električna železnica in celo mesto se pregleda s tramvajem od sv. Andreja do postaje Boschetto. Pri sv. Andreju je ladjedelnica, kjer izdelujejo samo trgovske parnike. Ker vstop ni vedno dovoljen, si je nisem ogledal. Pri sv. Andreju je tudi kolodvor državne železnice, od koder vozijo tik ob morju vlaki na Koper in dalje po Istriji. Nad Trstom na griču stoji tržaški grad kot trdnjava. Na tistem griču stoji tudi stolna cerkev tržaška S. Giusto, katere je zelo velika pa stara, in če se temeljito ne popravi, zna iti za sv. Marka stolpom v Benetkah.

Na jednom pomolu stoji daleč v morju svetilnik s stolpom, kateri po noči ladijam sveti več ur daleč po morju. Stolp je za varovan proti sovražnim napadom. Ne daleč od tam je ljudsko kopališče.

Trst je za Avstrijo zelo važno trgovsko mesto in dalo bi se o njem mnogo pisati, za kar pa tukaj ni prostora. Tistim, ki se za Trst zanimajo, priporočam knjigo „Samo svoje mesto Trst in mejna grofina Istra“, spisal S. Rutar, izdala Matica Slovenska l. 1896.

Ko nekaj malenkosti za spomin nakupim in poravnam račun v gostilni, jo krenem na kolodvor in se odpeljem proti domu. Ko vlak vozi mimo Miramara, se spomnim nesrečnega cesarja Maksa, ki je poprej tukaj stanoval in katerega so Meksikanci ustrelili.

Solnce je ravno zahajalo. Nekako otožen je prizor čez morje, ko se solnce v njem skriva.

V vozu sva se seznanila s slovenskim obrtnikom iz Maribora; moč nama je hitro minula in ob pol 5. uri zjutraj sem bil na postaji pri domu.

Od tega romanja ostane mi srečen spomin in rad bi romal ob priložnosti še enkrat v Rim, če bi bil zdrav in imel s čim.

F. P.

Domače novice.

Naše misli. Čista stranka v Celju je ustanovljena. Jabolko prepira je s tem vrženo med štajerske Slovence! Seveda se bo nova liberalna stranka le počasi razvijala. Sedaj se samo par neizkušenih ljudi upa vzdigniti svoj liberalni glas. Večina starejših še je sedaj v zakotju, toda polagoma bodo prihajali k novi stranki. Jeden bo porabil ta povod, drugi zopet drugega, da bodo lahko odrinili iz složnega taborja v liberalni tabor. Snovatelj stranke, Spindler, je na ustanovnem shodu to resnico tudi dovolj jasno izrazil, ko je rekel: Pričakujemo, da bomo že sedaj imeli mnogo skritih privržencev, ki si javno še ne bodo upali k stranki. Da bo stranka liberalna po vzoru kranjske liberalne stranke, torej štajerska filijalka kranjskega liberalizma, to je odsevalo najbolj iz govora dra. Kukovca, ki se je odkril kot „neodvisen od Rima“ ter kot prijatelj svobodne šole in ločitve zakona — toda rekel je, bodi mo previdni, ljudstvo bi nam ne zaupalo, če glasno vdarimo ob liberalni boben. Neodkritost je torej stala že ob zibelki štajerske liberalne stranke! Zato pa novi stranki ni nič zaupati in svoje

somišljenike prosimo, naj korake nove stranke zasledujejo s paznim očesom in s previdnostjo!

Zima se bliža in dolgi zimski večeri, ko bo sedela cela družina v toplo zakurjeni sobi in bo luščila fižol, koruzo, bučnice itd. Ob takih prilikah si ljudje radi pripovedujejo smešne in grozne povesti, tako da je mnogokrat sosede, ki so prišli v vas, strah iti domov. Ob takih prilikah imajo tudi po nekod navado, da bere domači sin ali hčerka kak časopis, ki prinaša zanimive novice in povesti. Naš kmet pa nima mnogo denarja, zato si ne more naročiti dragih časopisov. Zato je ustanovljen naš list, ki prinaša za boro kronico obilo novega in lepih povesti. Kako prijetno minejo pri takem branju dolgi zimski večeri. Knjige družbe sv. Mohorja so kmalo prebrame, zato je dobro, da je pri vsaki hiši vsaj en list, ki jih kratkočasni v dolgih zimskih večerih s svojimi novicami in povestmi, če zmanjka pripovedovalcem gradiva. „Naš Dom“ si pač lahko vsaka hiša naroči, premožnejši pa si naj naročijo „Slov. Gosp.“ Mladenci, mladenke, na agitacijo za vaše glasilo!

Vojaki novineci. Prišel je žalosten čas za vojake novince. Cesar jih kliče k vojakom. Fantje so žalostni, a veliko bolj žalostni so njih očetje in matere. Toda njih žalost je popolnoma opravičena. Marsikateri fant je svojo mladost preživel lepo in vzorno pod nadzorstvom očeta in matere, ko pa pride k vojakom, zaide med slabe tovariše, kateri mu iztrgajo vso vero iz srca. Kaj čuda torej, če se tak mladenič, ko se vrne od vojakov, ne zmeni ne za Boga, ne za cerkev, se potika po krčmah, nesramno govori in surovosti uganja. Za opomine starišev in dušnih pastirjev se niti ne zmeni in jih s tem žali. Ravno zato je ločitev na nekaterih krajih tako težka. Skrbna oče in mati dajeta svojemu sinu dobre nauke. Slovenski mladenič, kateri je svojo mladost lepo preživel, gotovo ne bo našel take usode. Vam pa, krščanski, rodoljubni vojaki novinci, kličem: Tudi kot vojaki ostanite zvesti Bogu in slovenskemu narodu! Slovenski mladenič.

Zopet železniška nesreča. V Judendorfu pri Gradcu je trčil minoli teden v petek osebni vlak v tovorni vlak. Nesrečo je zakrivil čuvaj, ki ni postavil prav tira. Hudo ranjenih je 11 oseb. Prvi vozovi osebnega vlaka so popolnoma zdrobljeni. Ko je strojevodja opazil, da je na napačnem tiru, je takoj vlak zavrl in odprl naspotni par, nato pa je skočil z vlaka, da se reši. Isto je storil tudi kurjač. Res se jima ni nič pripetilo.

Licenciranje bikov v ptujskem okraju. Dne 10. m. m. je bilo premiranje bikov plemenjakov ptujkega okraja. O tej priliki se je pokazalo, da slovenski kmetje nimamo nič pričakovati od nemškega okrajnega zastopa ptujkega. Ta zastop si je izvolil v komisijo same grajščake in njih „ferbolterje“. Kmetje so govorili: „Kaj vraga iščejo grajščaki pri komisiji in hočejo ogledovati našo živino, v svoj domači hlev pa nikdar ne pogledajo.“ In glejte, tako je dobil za lisaste bike prvo darilo meščan Franc Kaiser v Ptuj. Kmetje so rekli: „Naj bo, saj je treba Kaiserju veliko denarja, da poplača svoje dolgove.“ Za bele bike je dobil prvo darilo Ivan Klemenčič, učitelj in posestnik na Ptujski gori. Mi temu gospodu privoščimo darilo, saj je bil

njegov bik eden najlepših, če ni bil sploh prvi. Povemo mu pa, da gotovo ne bi bil dobil prvega darila med belimi biki, ako bi se ne bil „ferbolter“ Rudl potegnil zanj. Mi kmetje smo opazovali s paznim očesom in ušesom in povemo Vam gospod Ornig, kakor Vam je zabrusil v obraz g. načelnik Fürst, da predrago plačujete lisaste bike pri tujcih, ko imamo mi kmetje v ptujskem okraju že lepše in ceneje bike kakor drugod. Zaprisedli smo se, da nikdar več ne ženemo svojih bikov k premiranju, dokler bodete gospodovali Vi in Vaši podrepaniki ter uganjali tako politiko.

Nemčurska surovost. Slovenci iz Celja in Trbovelj so naredili predzadnjo nedeljo izlet v Laško, da si ogledajo tam novo pivovarno. Ko so se izletniki vračali iz pivovarne, so jih nahujskane nemčurske barabe napadle. Tudi na postaji je že čakalo precejšnje število takih nemčurskih surovežev, ki so hrlili izizvalno „heil“ in psovali slovenske gospode in gospe z „vindišes gsindl“, „vindiše багаže“ itd. Policija v Laškem se je zopet pokazala v pravi luči. Take surovosti uganjajo ti nemčurski predrzneži na naši zemlji, ker so se že preobjedli slovenskega kraha.

Prevorje. Kakor sem naznanila v zadnjem dopisu, je prevorska mladina zaspana v narodnem oziru. To se je sedaj še bolj jasno dokazalo. Res malo je izobražena mladina. Bere, pa še ne ve kaj. Krivo pa je to. Brž ko je iz šole, halo, knjige v kot in nikdar več nobene ne pogleda. Ko bi bolj pogosto vzeli v roke ob nedeljah kakšne bukve in dober časnik, bi že bolj razumeli, kaj stoji črno na belem. — Zavedno dekle.

Sv. Vid nad Valdekom. Odmev po občinskih volitvah. Da je dne 29. maja 1906 tukaj izmed 70 oddanih veljavnih glasov — vseh je bilo 122 — dobil Korošec le 22, Rebek 16 in Vračko 32, je bilo to mogoče vsled najhujšega pritiska od strani tukajšnjih in sosednjih Štajercijancev t. j. nemškutarsko mislečih mož, katerim je vera in pravica deveta briga. Ravno ti so spet s strastno agitacijo, z neverjetnimi in nezaljubljenimi sredstvi dne 3. septembra zadobili začasno zmago, katere se „Štajerc“ v zadnji številki nezmerno veseli ter jo imenuje napredno. Oglejmo si nekoliko to napredno stranko, katere voditelj je znani kmet J. Aberšek. Njegovi pristaši so: po prestanih velikih neizgodbah — moral je namreč v svojem življenju že hudo jokati — v našo faro privandran čevljar J. Robnik. Odkar je ta človek tukaj, se širi „Štajerc“ smrad, kakor kuga, s tem pa tudi nemir, prepir in hudobnost. Drugi je F. Prodinar, ki sicer ne zna pisati pa tudi ne čitati, pa vendar nosi svojo modrost, katero je skoraj vso porabil pred volitvijo. Temu vredni tovarišu je T. Mrak, ki se je baje baharil ob volitvi v državni zbor rekoč: „jez bom pa Rebca volil.“ Ednak veleum je M. Tisnikar, ki že sanjari, kako bo županoval, kakor do zdaj še nobeden drug ni. Še bolj moder, kakor slednji, pa je naš slavno znani župan, ki je tako usmiljen, da bi občinski ubogi morali od lakote poginiti, ko bi se ne našli še drugi dobrotniki v fari. Krona vse modrosti pa je slednjega sin 22 letni občinski pisar, ki zahteva, da bi se mu odkrivali in ga pozdravljali, toda otrokom malim in velikim se ne da v glavo vbiti, da bi takega častili. Nemškutari pa ta po naslednjem vzorcu: „An das Bezirkshauptman“

schafti theilt dñch mitttheilt, dass ingenantter nicht nach St. Veit Zuständig ist nicht... Nekateri pristaši teh so že kašo pihali. To so torej tisti ljudje, ki so ob občinskih volitvah vprizorili divji lov po občini. Odlikoval se je seveda Smandlavo Pepi, ki se razume baje dobro še na nek drug lov! Za danes naj to zadostuje.

Koroške novice.

Železniška nesreča pri Porečah. Vest, da je umrl strojevodja Houka v celovski bolnišnici, ni bila resnična. Uradno se poroča, da sta bila ubita pri nesreči dva potnika, ranjenih jih je pa bilo 32. Razven teh sta pa bila tudi ranjena oba strojevodja in pa en kurjač. Glavno ravnateljstvo južne železnice izjavlja, da je kriv nesreče službeni uradnik Lederer v Porečah, ker je zamenjal red vlakov, dasi je obsežen v v voznem redu za slučaj, da ne funkcionira brzojav.

Nesreče se obvaroval. Bodi omenjen en slučaj, kako da se je neki gozdar J. F. s sinom železniške nesreče pri Celovcu obvaroval. Imenovani se je peljal v Celovec, da bi sina v gimnazijo oddal. V Beljaku sta že hotela v nesrečni vlak vstopiti, ko je deček začel očeta prositi, da naj se rajše peljeta v Osoje, ondodnega župnika obiskat. Vednim prošnjam svojega sina je naposled oče ustregel, ter sta se odpeljala v Osoje. Tako sta obadva ušla gotovi nesreči.

Velikovec. Radi slabega in nerednega gospodarstva so si naši mogočnejši gospodje v zadnjem času hudo v laseh. Pintariča in Grachoferja hudo napadajo Nagelo, Čarf in še nekateri drugi. V Velikovecu se sedaj ribajo celo štiri stranke, Nemci med seboj in krščanska ter socijalistična stranka. Bi bilo zmiraj nekaj za kratek čas, ako bi le mošnjiček zraven ne trpel.

Št. Rupert pri Velikovecu. Ako imate, krščanski stariši, kaj ljubezni do svojih otrok, potem jih dajte letos spet v velikem številu v šentrupertsko znano narodno šolo. Priporočajte jo tudi pri sosedih. Otroci so tam v najboljših rokah, dobro se nauče vseh potrebnih reči, in kaj je največ vredno, srce ostane in postane pošteno. Začetek šole je 15. oktobra.

Iz važenberške občine. Dne 18. sept. so se pri nas vršile občinske volitve, pri katerih je bil sicer prav živahen boj, a tokrat niso zmagali Nemci nad Slovenci, tudi narobe ne, temveč zmagal je zgornji del občine nad spodnjim. Bilo je zanimivo gledati, kako so „ti zvrhnji“ prišli skoraj do zadnjega vsi ter si pobrali odborniška mesta, „ti spodnji“ so pa doma ostali in ničesar dobili. Občinski odbor pravijo, se je pomladil; župan bode najbrž Jelen-Kušar na Holmu.

Iz Zgornje Podjune. Gotovo je že vsakdo opazoval zvečer, ko je prižgal luč, da so se začele zaganjati večje v svetilnico ter silile k plamenčku. Čimbolj pa si jih odganjal, tembolj se zaletavajo v luč — v gotovo smrt, ker si v plamenu požgejo svoja krila. Tega primera sem se spomnil, ko nedavno sedim na klopi pred hišo zatopljen v misli. In s čim bi se dala ta večja primeriti? Ne čudite se — s „Štajercem“. Poizvedeli so njegovi pristaši za par naslovov ter na te začeli pošiljati svoj umazan list, brez, da bi ga bili dotičniki naročili ali plačali. In če si ga tudi poslal nazaj, hodil je prej ko slej. Zato so ga nekateri sprejemali naprej — navadno ne

zato, da bi ga čitali, ker takih grdih neresnic, ki se že „ošlatajo“, da so le izmišljene, pošteno in verno slovensko ljudstvo itak ne čita, še manj pa verjame, razun par posameznih nerazsodnih, brezpomembnih ljudi. Porabili so ga namreč za to, kar njegovi pisavi edino pristojajo, za — „stranišče“. In tako si je večša osmodila svoja krila, — ni dosegla svojega namena: po nemški komandi zanetiti bratomorni boj med slovenskimi kristjani in nemški „Herrenvolk“ v zvezde kovati... Pa tudi usiljiva je ta večal! Leta in leta nihče ne plača lista, pa vendar še hodi, da, pojdi v dobrolske ali velikovške štacune in še zastoj ti bodo dali „kaj navrh — za brati“ („Štajerc-a“). Najbolj zanimivo pa je to, da hodi v narodni Škocijan med drugimi tudi en iztis „ptujkega lažnjivega kljukca“ na naslov moža, ki je že dobrih pet let pokopan. Večje usiljivosti si sploh misliti ne moremo. Ravno vsled te svoje „milodarnosti“ pa je prišlo njegovo upravištvo že tako daleč, da pot do popolne onemoglosti baje ni več dolga. Hočejo pa še prej ujeti na limanice par „gimpelnov“ in zato pridno pošiljajo opomine in grozilna pisma, nemški pisana (seveda, ker je „Štajerc“ slovenski list), na razne „naročnike“, da naj poravnajo svoj dolg. Toda kdor je „Štajerc-a“ naročeval, tisti ga naj plača; kako pridejo oni, ki se jim je skozi leta usiljeval do tega, da ga naj plačajo, — ni umevno. Tako sodijo trezni ljudje in prav imajo.

Št. Jur na Vinegradih. Dne 13. sept. je Kogelnikov sin na domači njivi pod Št. Lambertom pri oranju zadel na človeško truplo. Bile so ohranjene še vse kosti ženske osebe, ki je od večera proti jutru bilo obrnjeno. Zraven se je nahajalo troje stariških reči iz bronce. Učeni gospod dr. Odilo Frankl, ki so prišli na prošnjo okrajnega glavarstva ogledovat izkopine, trdijo, da je truplo bilo pokopano že pred Kristusom, da je gotovo čez 2000 let v zemlji. To je prav lahko mogoče, ker je znano, da so že Rimljani imeli takoj svoje mesto in da je na Št. Lambertu stal mogočni rimski kastel ali kasarna. Že v davnih časih je peljala tod mimo velika rimska cesta iz Lavantinske doline proti Virunumu, velikemu rimskemu mestu, ki je stalo blizu Gospe Svete, in na drugi strani proti celovski cesti. Našli so že prej razne zanimive reči, kakor denar, kamenite plošče itd. Sliši se, da bodeje začeli kopati in preiskovati. Morda pa še se najde zraven človeških kosti kaki „šac“ iz zlata in srebra. Prav nič bi se ga ne branili.

Št. Vid v Podjuni. Mesečni poučni shod, ki ga je napravilo v nedeljo dne 16. m. m. popoldne v prostorih gostilne „pri Voglu“ v Št. Primožu slov. kršč. soc. bralno društvo za Škocijan in okolico, žalibog vsled skrajno slabega vremena ni dosegel tisti višek, kot se je nameraval. Pa vendar moramo biti zadovoljni z njim, kajti zbralo se je še dosti fantov ter osivelih kmetov-narodnjakov in celo ženske so bile v vrstah udeležencev. Med bliskanjem, gromenjem in dežjem, kot „bi iz mevtre lil“, otvori društveni tajnik kot zastopnik predsednika shod in podeli besedo č. g. Svatonu, župniku šentvidskemu, ki pristržno pozdravi zbrane. Nato povzame besedo iz Celovca došli g. urednik Ekar, ki obdeluje gospodarske grehe kmetov in se dotakne tekom govora mnogo koristnega, kar priča pri-

trjevanje izkušenih kmetov. Končno pa spodbujata mladino k samoizobrazbi in ji budita narodni ponos še gg. Kogelnik in Svaton. Mladeniči šentvidski pa so kot odgovor na to prepevali vesele narodne pesmi. Tako smo ta popoldan združili veselo s koristnim; medtem ko so naši neprijatelji morebiti potratili zlati čas, smo mi obilo lepega slišali, ki nam zna enkrat še dobro koristiti. Zato pa se podajmo v obilnem številu na shod, ki ga napravi to društvo v nedeljo dne 14. okt. po blagoslovu zopet „pri Rušu“ v Zamožni vasi pri Škocijanu.

Škocijan. Lepa je bila sicer dne 25. sept. pesem naših mogočnih ubranih zvonov, a vesela ni bila, temveč čudno žalostna. Saj smo pokopali jednega najboljših svojih mož, Jožefa Povoden, Pušnika, katerega smo vsi radi imeli in katerega bomo težko pogrešali. Vsled padca iz hrške dne 20. sept. je tri dni navrh na kvaterno nedeljo umrl in nas zapustil on, ki je bil delaven gospodar, ljubeznjiv mož, priden oče svojih otrok, ki z materjo vred plakajo za svojim rednikom. Iz naše sredine nam je bil vzeti isti, ki je zmiraj zvesto stal na braniku svoje domovine, kot skrajno odločen mož katoliškega in slovenskega prepričanja. Pač lahko trdimo, da jih šteje slovenska Koroška malo število mož, ki bi njemu bili jednaki. Goreče je opravljal zmiraj svoj posel kot predsednik naše Ciril in Metodove podružnice, čislana je bila njegova beseda v škocijanskem občinskem odboru. Velicasten in lep je bil zato njegov pogreb, ki so ga izvršili domači gospod župnik Mikulaš v spremstvu gospodov Boštjančiča in Poljanca. Ob grobu smo stali in jokali. A tolažimo se. Rajni je gotovo v večnosti našel milostljivega Sodnika, saj mu je v življenju kot verem krščanski mož zvesto služil. Na svidenje nad zvezdami!

Razne novice.

Vlak bodočnosti. Dandanes prevozijo brzovlaki, ako so stroj in vozovi dobro in solidno zgrajeni, na uro po 100 do 120 km. V bodoče se ta hitrost zveča. Pred vsem se bo uravnalo jemanje vode na kolodvorih, kar vzame posebno veliko časa. Razen tega bodo vlaki prihajali na postaje z isto brzino, s katero lete po progi, in se bodo ustavljali s posebnim električnim strojem. Tako bodo bodoči vlaki prevozili po 170 do 175 km na uro.

Zazidana žaba. V mestecu Windsor v Indiji so našli delavci pri podiranju stare hiše veliko zeleno žabo, ki je bila v cementni duplini zazidana v podstavek hiše. Bila je odrevenela, in šele ko je ležala par ur na soncu, začela se je počasi premikati. Škoda, da so delavci dovolili, da so zanimivo žabo odnesli mimogredoči šolarji, tako da se žalibože ne bo zvedelo, kaj je z žabo. Dotična hiša je bila zidana pred 75 leti ter je bil fundament nenavadno močan, zato pa si naravoznanci ubijajo glave, kako je prišla žaba v zid in kako je mogla toliko let v ozki duplinici živeti. Hm?

Milijoni ne pomagajo. Hči ameriškega milijonarja Carnegie, 19letna Margareta, je najbogatejša dedinja na svetu. Lani je dobila za božični dar palačo za 2 milijona dolarjev. Ima celo vrsto služabnikov in služabnic, vse kar ji srce poželi, a vendar je ne more zavidati največji revež na svetu. Deklica namreč že dalje časa trpi hude bolečine v bokih. Vsi sloveči zdravniki iz

Evrope in Amerike so bili pri njej, a je ne morejo ozdraviti. Bolečine so tako hude, da ne more več na nogah stati. Strašne muke trpi, a pomagati ji ne morejo ne zdravniki, ne starši, ne milijoni.

Da jeza človeku manj škoduje, kaj storiti? Znano je v obče, da je jeza človeškemu zdravju zelo škodljiva. To velja posebno še o bolnikih, kateri so jezi še veliko bolj podvrženi. Najslabše pa je še za onega, kateri, kadar je razdražen, pije v tem času kaj grenkega. Skušnje so pri mnogih že pokazale, da si je s tem še bolj pokvaril zdravje, če ne celo pokončal — življenje. Da se to ne bi več zgodilo, svetuje se sledeče sredstvo. Kadar te prime nevolja, da si razburjen, ne pij na to kaj grenkega ali omotnega, nego takoj si poišči vsaj par žlic hladne vode, s katero se ti bode žolč potolažil. S tem si boš svoje zdravje najbolje čuval.

Muha.

Poslovenil V. Š. B.—ski.

(Konec.)

Angelika je bila v velikem strahu — prvič, ker o gospodu Vojtehu že dolgo ni bilo nobenega glasu in je menda že na njo pozabil, drugič pa, ker bi najzlačnejši želji svojega očeta rada ne odrešla. Ni vedela, kaj bi storila in prosila je časa za premislek. Kar pa pride nečega jutra popolnoma nepričakovano g. Vojteh. Gospod Vladimir je bil ravno odpotoval ter nesel neko sliko za oltar sam domov, da bi še tam nekaj starih poškodovanih slik popravil. Mati pelje gospoda Vojteha takoj vsa vesela v dvorano, kjer je Angelika slikala. Ta zapusti z veseljem vsiklikom delo. G. Vojteh jo pozdravi in reče: „Sedaj, ljuba mati, ljuba Angelika, se nadejam, da boste ve in tudi oče z menoj zadovoljni. Vrnil sem se kot slikar in če tudi nisem postal posebno izurjen slikar, mislim vendar, da nisem tega imena popolnoma nevreden.“

Prinesel je s seboj dve majhni sliki, kateri je sam naredil — predstavljajoči šopek cvetlic in sadje. Pokazal je najprej sliko — ovočje — lepo urejeno v jerbasčku: Angelika je bila prav vzradoščena: „O lepo“, reče, „jako lepo! Ta grozd je, kakor bi bil zlat. Posebno lepe so jagode, tako naravne, da se še celo vidi njih vsebina in peške. Na temnozelenkastem listu od trte bi lahko preštel vsa rebra, drugi list je jesem že lepo zlatorumeno in škrlatastoroždeče pobarvala. Rumenkasto zelena breskev je lepo lahko rudeča in je videti nežnejša in mehkeja od žameta. Prav naravno; kar vgriznil bi vanjo. Rudečkasto jabolko z lepo zelenim listom, rumene bruske, modrikaste češplje niso nič slabše naslikane od grozda in sliv! In ta osa tukaj! Kakor bi bila živa! Kar pregnala bi jo!“

Sedaj pokaže g. Vojteh sliko — šopek cvetlic — „Oh, kako ljubeznivo!“ zakliče Angelika; „cvetlični jerbasček se mi zdi še lepši kakor jerbasček s sadjem. Da, to je pač vrtnica — ne manjka ji v resnici nič drugega kakor vonj. Tukaj na zelenem listu visi velika rosna kapljica, v kateri odseva rudeča barva vrtnice! Zdi se mi, zdaj in zdaj bode odpadla kaplja. Kako lepe so te modre levkoje! Kako je cvetlica pri cvetlici, kako pada senca od ene cvetlice na drugo, z enega listka na drugega! Kako krasno bliščita ta klinčka, tukaj temnorudeči, tam snežnobeli, na katerem — oh, kako lepo! — sedi pisan

metulj. Ta bi ne mogel biti lepše naslikan. Bojim se ga dotakniti, da bi ne zbrisala prahu z letanice! Zdi se človeku, kakor da bo zdaj in zdaj skrčil letanice ali pa celo odletel. — Dosti ste dosegli, ljubi Vojteh! Moram se čuditi. Neizrečeno veliki trud, katerega ste imeli, je najboljši dokaz, da me ljubite.“

G. Vojteh pravi: „Seveda stane mnogo truda in dolgoletne vaje, da zamore vrtico ali klinček naslikati, kakor bi bil pravi! Tudi mi je cvetlica najljubši predmet v slikanju. Kajti vsaka cvetlica je delo vsemogočnega Stvarnika, kateri jo je ustvaril, jo prvi naslikal, dá, celo njeno podobo našim očem nevidno narisal v majhnem semenu.“

„Pa“, govori dalje, „kaj so te naslikane cvetlice in sadje proti lepi sliki božjega prijatelja otrok, katero ravno izdelujete! Kako ničevne so moje slike proti slikam te dvorane, te srca dvigajoče postave plemenitih oseb, svetih angeljev in Vsemogočnega! Oh, kako opazujem — Angeljsko pozdravljenje, Kristusovo rojstvo, Sveto družino, Obuditev Lazarja, Zadnjo večerjo, Umirajočega Odrašenika s krvavo trnjevo kromo, Kristusa od smrti vstalega v sredini razveseljenih učencev“ — kako občutim tukaj vzvišenost in mogočnost umetnosti! Kako nebeško nedolžnost, poblehnost pobožnost in gorečnost zapazim na obrazu presvete Device? Kako vesele, čiste in proste vseh pozemeljskih težav in skrbi vidim angelje! Kako vlada na častitljivih obrazih apostolov, pri vsej priprosti in mnogovrstnosti samo ista vera, ista ljubezen! Kako združuje Kristus, Bog in človek, božjo visokost in človeško milino! Kdo ne čuti, dá, kdo ne vidi, da se je Bog ljudem v človeški naturi razodel, — da je človek več kot prah in da je krepost edina, ki ga povzdiguje nad druge stvari.“

Nekaj časa je molčal in potem rekel: „Ako se zopet ozrem na svoje cvetlice in sadje, postaja mi tesno pri srcu; kajti ne vem, bo-li vaš ljubi oče z menoj zadovoljen in nisem-li zastoj delal.“ Angelika zakliče veselo: „Ne zadovoljni? — Začudili, razveselili, razvnili se bodo, ko zagledajo v vas tako nepričakovano izbornega slikarja.“

Materi pa je bilo tesno pri srcu. Pri-povedovala je, kako je oče zavzet za slikarja Ladislava in kako se mu ena njegovih slik posebno dopada. G. Vojteh si jo dá pokazati. „V resnici je prav lepa“, je rekel, „in rad pripoznavam, da me nadkriljuje. Izbral si je višji predmet umetnosti, kakor dopuščajo meni moje moči. Človeška postava — in če bi tudi bila samo ljubka postava majhnega otroka — je najplemenitejši predmet umetnosti, kakor je človek najplemenitejšo božje bitje na svetu. Vse druge stvari, cvetice in ovočje in metulji, nosijo na sebi sledove njegove modrosti in nam razodevajo svojo lepoto; pa človek je ustvarjen po božji podobi. Zaraditega stopim tudi s častjo proč od Ladislavovega dela.“

Šel je nekolikokrat po dvorani gor in dol in nato hitro zaklical: „Prišla mi je misel, ki bo dobrega očeta iznenadila in morebiti vendar še meni pripomogla do zmage. Kakor vidite na mojih dveh majhnih slikah, sem se vadal ne samo v slikanju cvetlic in sadja, temveč naučil sem se tudi žuželke slikati, in sicer, če se mi moji prijatelji in znanci ne laskajo, s posebno

veliko srečo. Sicer se še samo spominjam, da je bil vaš dobri oče že od nekdaj velik sovražnik muh. Že večkrat smo se šalili s tem in naše nedolžne šale mu niso bile zoperne. Nameravam torej na sliki gosp. Ladislava naslikati muho, kar ne bode sliki na škodo, temveč v korist. Pri skledi, polni mleka, se rade zbirajo muhe. Naslikana muha naj očeta vara, da bo jo imel za pravo muho. Oče bo sicer imel muho za svojo sovražnico; jaz pa si jo izvolim za prijateljico, ki bo za me prosila in snubila.“

Mati in hči ste bili s tem zadovoljni. Pustite ga samega in on se spravi na delo. Zadel je muho tako izvrstno, da je Angelika, ko ga je prišla klicat h kosilu in se radovedno ozrla na sliko, mislila, da je zagledala živo muho.

Nekega dne je prišel oče pozno domov. Nič mu nista povedali, da je prišel gospod Vojteh, ki je stanoval pri svojih sorodnikih v mestu. Drugega jutra, ko je oče sedel v nočni suknji pri svojem delu in brzo slikal, vstopi gospod Vojteh v dvorano, spremljan od matere in hčere.

Gospod Vladimir ga srčno pozdravi. Pa prihod gospoda barona mu sedaj ni bil posebno všeč. Šmatral je gospoda Ladislava že svojim zetom in se bal, da bi mu bil baron na poti ter bi Angelika še manje veselja kazala do mojitve z gospodom Ladislavom. Gospod Vladimir se je toraj podvizal gospodu baronu pokazati Ladislavovo lepo sliko in če bi jo gosp. baron pohvalil, mu razodeti, da dá temu umetniku svojo hčer za ženo.

Baron je hvalil sliko po zaslugi. Gosp. Vladimir je poveljal njeno lepoto. „Povejte sami“, reče, „nista-li to ljubezniva otročička? Nista-li s svojima smehljajočima obrazkoma in gostimi kodri prava angeljčka? Otročička sta pri polni skledi mleka presrečna in zadovoljna. Zdi se nam, kakor da pravita: Tako srečni, vi dobri ljudje, bi lahko tudi vi bili, če bi se ne trudili z nepotrebnim! Tudi vse drugo je dobro naslikano. Poslikana lončena in loščena skleda mi bolj dopada kakor prava skleda iz čistega zlata. Še celo cinasta žlica, ki je skoraj prepolna in katero deklica počasi nese k ustom, da bi nič ne razlila, je —

Naenkrat obmolkne, kajti zagledal je na robu žlice muho. „Aj, aj“, zakliče „kaj pa iščeš tukaj? Kako si prišla sem? Te je naslikano mleko sem privabilo? Ali, ti! ne boš mi ostala brez kazni.“

Snel je čepico in skušal dva-, trikrat zaman, da bi odgnal muho. „Mi ne greš, ti trmasta stvarca“, zakliče nevoljen; „pa tukaj na mestu moraš konec vzeti.“ Nato vdari močno s čepico po muhi. „Kaj“, reče čudeč se, „ali te nisem zadel, nisi mrtva? Ne?“ Še enkrat ponovi vdarec, a močnejše. „No, kaj pa je to?“ Sedaj si ogleduje muho natančneje, jo potipa s prstom, zmaja z glavo in si natakne očali. „Resnično“, zakliče čudeč se, „naslikana je, kakor resnično živim, naslikana! Kdo je storil to?“ Gospod Vojteh reče: „Oprostite mi to malo šalo, ljubi oče! Da bi vam ustregel in si zaslužil Angelikino roko, sem postal slikar. Prej nisem hotel o tem nič povedati, ker nisem vedel, ali se mi posreči ali ne. Bil bi sicer še bolj napredoval, če bi se bil pri vas učil; pa zastran okolščin bi se to ne spodobilo. Upam pa, da vam še pokažem kaj boljšega, kakor je ta malenkost.“

Gosp. Vladimir ni bil tega samo vesel, temveč se je tudi čudil. „Da“, pravi, more muho skoz očali, „muha se vam je izvrstno posrečila. Kako nežne nožice ima! Kako lepo steguje svoj rilček, da bi srkala iz žlice mleko! Kako krasno se spreminjajo mavrične barve na nežnih krilcih! Čeravno sem velik sovražnik muh, to pa moram vendar rad imeti. Krasna muha je! Zadržitega nimam nič proti ženitvi, moj ljubi gospod baron! Vi niste samo ovrgli mojih pomislekov, katere sem imel zoper vas, dokazali ste tudi prav dobro, da moja hčerka resnično ljubi. Povedati vam moram sedaj vso resnico. Nisem bil ravno zoper žentev, ker niste bili slikar — temveč, ker se niste pečali z ničemer, s čimur bi živili sebe in svojo ženo. Bogastvo se mi ni zdelo varno, posebno v sedanjih bojnih časih ne; zdelo se mi je potrebno, da si mora mož, naj si je bogat ali ubog, znati sam svoj kruh zaslužiti. Tudi sem prepričan, da človek, ki nima nobenega določenega opravka, ne more srečno in zadovoljno živeti, temveč da zabrede v neumnosti, da še celo v greh in hudobije. G. baron ima razuma in zmoglosti za umetnost; on riše prav lepo, četudi samo za kratek čas; ako ima resnično voljo, dobiti Angeliko za ženo, naj postane slikar. Ima dovolj časa za to. Tako sem si mislil. Nisem pa mogel naravnost nasvetovati, da bi naj postali slikar. Zdelo se mi je preveč, da bi mogel od moža, posebno pa še plemenitnika, zahtevati, naj bi se šel učiti kakemu slikarju. Prepustil sem to vaši volji. Bila pa je to moja tajna želja in ta se je na moje veselje izpolnila. Bog naj vas, ljubi sin, in tebe, moje hčerka, blagoslovi, kakor vaju zdaj jaz in vajina mati blagoslavlja.“

Poroka gosp. Vojteha z Angelo se je praznovala samo v ožjem krogu. Podala sta si roki pred oltarjem, na katerem je bila slika, predstavljajoča Marijino poroko. Slika je izvrstno izdelal g. Vladimir.

Pri mizi je bil g. Vladimir prav židane volje. „Danes“, je rekel, „se smejo vdeležiti gostije vse muhe, ne da bi jih kdo kaznoval.“

Zakom g. Vojteha z Angeliko je bil kaj srečen. Posvetil se je, kakor Angelika in njen oče, popolnoma slikarstvu; in umetnost je dosti pripomogla, da je bila sreča še večja. G. Vojteh je rekel dostikrat: „Koliko srečnejši sem sedaj, ko me vsaka jutranja zarja vabi na delo, kakor pa prej, ko sem se moral premišljevat, s čim bi si preganjal dolg čas.“

Mladi slikar pa je imel v kratkem vzrok, modrost svojega tasta tudi v drugem oziru hvaliti. Očetova posestva so prišla vsled vojne v sovražnikove roke in njih letni dohodki so prenehali. Pa njegova umetnost mu je prinašala toliko, da je lahko izhajal. „Prav ste imeli“, je rekel večkrat gospod Vojteh, „umetnost je več vredna kot bogastvo in še le kak določen posel nam sladi življenje in dela mnogo veselja. Ni ga bolj dolgočasnega in slabejšega na svetu kakor življenje brez posla!“

„Tako življenje je enako življenju muhe“, je rekel g. Vladimir. „Kdor se klati brez posla okrog, samo je in pije, se lišpa in išče zabave, nepoklican zahaja v vsako družino, nadleguje ljudi z neslanimi besedami ter jih moti pri mizi in delu — ni nič drugega — kakor sitna muha.“

Proda se zaradi družinskih razmer pod ugodnimi pogoji

lepo malo posestvo.

Lepa zidana hiša in hlev. Redi se lahko dve krave in pet svinj. Prašanja naj se pošljejo pod št. 12 Šmihel nad Pliberkom.

Pozor, kmetice in dekleta!

V moji lekarniški praksi, katero izvršujem že 25 let, posrečilo se mi je iznajti najboljšo sredstvo za rast las, t. j.

Kaplor št. II.

Isti deluje, da postanejo lasi gosti, dolgi in odstranjuje prhljaj (luskin) na glavi. Cena (franko na vsako pošto) je: eden lončič 3 K 60 v, dva lončiča 5 K. Treba, da si vsaka obitelj naroči. Prosim, da se naroči samo od mene pod naslovom: P. Jurišić, lekarnar, Pakrac, Slavonija. Denar se pošlje naprej ali s poštanim povzetjem.

Pozor, kmetje in fantje!

V moji lekarniški praksi, katero izvršujem že 25 let, se mi je posrečilo s časoma iznajti sredstvo za rast brk in las, proti izpadanju las in za odstranitev prhlja (luskin) na glavi, to je

Kaplor št. I.

Cena (franko navsako pošto): 1 lončič 3 K 60 v, 2 lončiča 5 K. Prosim, da se naroči samo od mene. Naslov je: P. Jurišić, lekarnar v Pakracu, Slavonija. Denar se pošlje naprej ali s poštanim povzetjem. 5—1

Usnje za podplate

kakor tudi vsakovrstno drugo usnje, različnega kroja, priporoča po nizki ceni 10 6—1

Nikolaja Györeka nasled.

usnjarija, trgovina z usnjem in čevljarstvom potrebščinami

Maribor, Grajski trg 5 nasproti gradu.

Rodoljubi! Slovenci!

Spominjajte se ob vsaki priložnosti naše družbe sv. Cirila in Metoda.

Anton Mlekuš,

kotlar

Maribor, Kaserngasse št. 13

se priporoča v izvrševanje vseh v to stroko spadajočih izdelkov. Zaloga kotlov za žganje, za perilo in krmo, sploh za vsaktero posestvo, obrt in stroko.

Zaloga drevesnih in trtnih brizgalnic.

Sprejemam vsakovrstne v mojo stroko spadajoča dela v najboljšo popravilo po najnižji ceni.

Kupujem tudi star baker (kufer), mesing, cin in svinec.

Pozor! Čitaj! Bolnemu zdravje!

Pakraške želodčne kapljice.

Pakraške želodčne kapljice: Delujejo izvrstno pri vseh želodčnih in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, bolezni iz želodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjujejo mrzlico in vse druge bolezni, ki valed mrzlice nastajajo. Zdravijo vse bolezni na jetrih in vranici. Najboljše sredstvo proti bolezni maternice in madron; zato ne smeje manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi:

Peter Jurišić, lekarnar v Pakracu št. 101 (Slavonija).

Denar se pošilja naprej ali s povzetjem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 12 stekleničic (1 ducat) 5 K, 24 stekleničic (2 ducata) 8 K 60 v, 36 stekleničic (3 ducati) 12 K 40 v. Manj kot 12 stekleničic se ne razpošilja.

Slavonska zel.

Se rabi z vprav sijajnim in najboljšim uspehom proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, samolčnosti, hripavosti v grlu, suhemu betegu, težkemu dihanju, astmi, proti bodanju, kataru in odstranjuje goste slane ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsni in pljučnih katarih.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 2 originalni steklenici 3 K 40 v; 4 originalne steklenice 8 K 80 v; 6 originalnih steklenic 8 K 20 v. Manj kot dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom:

P. Jurišić, lekarnar v Pakracu 101, Slavonija.

Čitaj! Naroči! Ne bo ti žali!

Čitaj! Naroči! Ne bo ti žali!

„Pri zvezdi“

MARIBOR, Gosposka ulica št. 11
Ant. I. Strohmaier

Moje cenjene odjemalce uljudno opozarjam, da sem že dobil **blago za zimo** v najlepših in najnovejših vzorcih.

 Cene so najnižje.

Zimski loden v vseh barvah, 3·20 m, cela možka obleka samo	gld. 4·20	Pristen nanking za vzglavnike in tuhante 115 cm širok, za perje	gld. 0·38
Zimsko moderno sukno v vseh barvah, 3·20 m, cela možka obleka samo	„ 5·40	Gradl za matrace, 120 cm širok	„ 0·48
Zimski kamgarn, moder in črn	„ 7·50	Rumeno platno za rjuhe, 150 cm šir.	„ 0·48
Zimski palmaston, moder, črn in rujav za zimske sukne, 1 meter	„ 1·90	Rumenk. platno za rjuhe, 150 cm šir.	„ 0·55
Cajg za hlače, dvojne širokosti	„ 0·65	Atlas-satin odeje, dvakratne	„ 3·90
Sivo kariran loden 80 cm širok, cela obleka samo	„ 1·75	Cajg odeje, dvakratne	„ 2·70
Zimski loden v vseh barvah 120 cm širok, cela obleka samo	„ 2·25	Flanel odeje, dvakratne	„ 0·95
Sukno za žensko obleko, čista volna, 1 meter samo	„ 0·85	Koce za konje, 1 komad	„ 0·95
Pristen tirolski loden v vseh barvah, 120 cm širok, 1 meter samo	„ 1·10	Zimske rokavice	„ 0·22
Flanel barhet v vseh barvah za obleke, najnovejši vzorci, 1 meter	„ 0·25	Spodnja krila iz flanela v vseh barvah	„ 0·85
Flanel barhet za spodnje kikle, 90 cm širok, 1 meter samo	„ 0·38	Zimske nogavice za ženske, črne in raznobarvne	„ 0·24
Flanel barhet za srajce, 75 cm širok	„ 0·18	Zimske nogavice za možke, črne in raznobarvne	„ 0·18
Atlas barhet za bluže, 80 cm širok, 1 m	„ 0·42	Robci za ogrniti, veliki, debeli	„ 2·50
Modri barhet za spodnje hlače, debel in močan, 1 meter samo	„ 0·26	Svileni in volnati šali v veliki izberi	
Druk in perkal za domače obleke	„ 0·28	Spleteni robci od 90 kr. naprej	
Oksford za srajce	„ 0·20	Svileni robci 80 „ „	
Vojaško platno	„ 0·19	Barhentni robci 20 „ „	
Tkanina za vzglavnike in tuhante	„ 0·22	Triko Jägrove srajce; hrbet iz barhenta 58 „ „	
		Triko srajce za turiste 75 „ „	
		Triko srajce za ženske 70 „ „	
		Triko hlače za ženske 55 „ „	
		Hlače iz barhenta 42 „ „	
		Slamnjače 95 „ „	

POZOR!!

Posebno opozarjam na mojo brezkonkurenčno zalogo izgotovljenih zimskih oblek, sukenj in havelokov.

Zimska štajerska obleka, dobro podšita in vatrana	gld. 11·50	Zimski havelok	gld. 8·50
Zimska moderna obleka, vatrana	„ 9·50	Zimske štajerske obleke za dečke	„ 3·50
Zimske loden sukne	„ 3·90	Zimske suknene hlače	„ 2·20
		Zimske cajg hlače	„ 1·20

Bele likane srajce, ovratniki, kakor tudi vse **blago za podšive** v veliki izberi po zelo nizkih cenah. Vzorci se zaradi pomanjkanja časa ne pošiljajo.

 Naročila se pošiljajo z obratno pošto po povzetju.

Istotako Vas vabi na točno in dobro postrežbo s spoštovanjem

Anton Rovnik.

Ant. I. Strohmaier.